

Trosa den 25 september 2002

Till vänner och andra intresserade av
våra seglingsäventyr sommaren 2002

*En liknande flykt
Som den som planeras
för 2016*

Kära Ni,

Även i år hade vi nöjet att deltaga och leda en eskadersegling, denna gång till Lettland och Estland, med tonvikt på öarna utanför den estniska kusten. För Gunilla och mig innebar inte resmålet några stora nyheter. Vi har seglat redan 1989 till Tallinn, 1991 till Ösel, Dagö och Hapsal, 1992 till Dagö, även 1998 till ett flertal estniska hamnar. Nytt var nu att vi skulle angöra flera öar, där tidigare fram till 1944 stora svensktalande samhällen existerat sedan många hundra år tillbaka. Mera om detta nedan.

För året hade betydligt fler båtar anmält intresse. Ett tag verkade det som om vi skulle bli 20 båtar, men efter hand backade 2 och senare ytterligare 2 på grund av sjukdom och utrustningsbrister. Resultet blev alltså att vi var 16 båtar, när vi var som mest, 45 personer och en 6 månaders baby. Det kan vara intressant att notera deltagarna:

<u>Båtens namn</u>	<u>Klass</u>	<u>Besättning</u>
Absolut	Hunter 40	Lars, Erja, Victor, Petra, Karolina Ödmark
Aurora	Ansa 42	Olle, Anna-Stina Naglo, Britten och Pelle Viper
Credo	Albin Accent 26	Hans Eckart Voss, Liselotte Björklund
Dardanella	Fantasy 37	Hans Bergman, Marianne Hagströmer
Esperi	Smaragd	Calle, Gunilla Wennerholm Ulla Jacobsson
Höken	Motorseglare	Christian, Marie-Louise Höeg
Isabelle	Omega 36	Björn, Ingela Karlsson
Johanna II	HR 29	Jan-Gunnar Persson, Hans Ganander, Hans Wikström
Kuling	Ballad	Bo Kaiser, Gunhild Östman
Martina	Enderlein 36	C Henrik V Håkanson, Karin Håkanson
Merlin	Victory 42	Göran Sääf, Helena Saraste, Christian, Christina Sääf
Mineva	Sweden Yacht 36	Kristian, Eva, Sofia Wale
Whisper	Carrera Helmsman	Ole Strand, Anna Rindström
Windrose	Harmony 31	Henry, Connie Skeppmark
Vita Brevis	Wasa 420	Leif B, Laila, Johan, Lina, Morris Axelsson
X-travaganza	X-332	Bengt, Märta Hallare

Ivårt eskadergång, Eskaderklubben Tobis (efter Tobisgrisslan), en sektion av KSSS, kallar vi våra seglingar för flykt och gruppen för flock. Således, hade årets flykt föregåtts av en nogsam planering. 16 båtar relativt stora kan inte anlända samtidigt till en hamn utan att det väcker en viss uppmärksamhet; dessutom måste man försäkra sig om att det finns plats och att hamndjupet är tillräckligt. Sådana kontakter hade tagits med Ventspils i Lettland samt samtliga de hamnar vi skulle angöra i Estland. Öarna Runö och Odensholm hade förorsakat långa diskussioner inom flocken betr. den ev. lämpligheten att anlöpa dem.

Den 23 juni lämnade ESPRI, vår Smaragd, sin hemmahamn och seglade till Trosa. Vi kunde nu under några dagar förbereda all utrustning vi behövde för vår segling, proviant, sjökort, säkerhetsutrustning, etc. Den 28, fredag lämnade vi Trosa för att gå till Landsort. Det blåste en styv bris så vi gick in till Fifong på vägen för att äta lunch och för att vänta tills det blev lite lugnare. Jag passade även på att montera upp mantåget vilket vi har vid havssegling men inte ofta vid skärgårdssegling. Senare på e.m. hissade vi på igen och seglade fram till den norra viken på Landsort/Öja, där vi träffade våra vänner på CREDO, som också skulle delta i flykten. Nästa dag, den 29, blåste en SV bris 6-7 m/s, vi startade kl 0900, hade en fin segling till Lauterhorn på Fårö. Vi kunde sträcka hela vägen och nådde hamn efter ganska exakt tio timmars färd. Här träffade vi flera eskadervänner; några hade kommit strax före oss och några kom strax efter, Höken, Kuling, Isabelle, Aurora, Credo, Windrose.

Lauterhorn ligger helt nära den vackra kustremsan på Fårö som har raukar i de mest fantastiska former. Man tycker sig se troll och jättar och sago-djur. Vi tog en ganska lång promenad med vänner ifrån flocken i skogen och längs stranden. Det blåste ganska friskt den dagen. Gotland Runt seglingen hade just startat från Sandhamn. Vi hörde på radio att många båtar hade problem med grov sjö och frisk kuling. Men i hamnen Lauterhorn låg vi skyddade och hörde bara hur det ven i master och rigg. På måndagen seglade vi in i Fårösund till den Marina där vi skulle samlas hela eskadern. Några hade redan kommit dit, bl.a. X-travaganza med Bengt och Märta Hallare, som välkomnade och hjälpte till med förtöjning. På tisdagen kom så de få som inte redan under måndagen hade anlänt. Under tiden kom många Gotland Runt seglare in i hamnen, som hade brutit, några på grund av mastbrott, andra för roderhaveri, andra för sjösjuka och utmattning, etc. För oss som skulle segla tvärs över Östersjön nästa dag var detta inte uppmuntrande. På kvällen hade vi en förbrödringsmiddag i hyrt tält, helstekt lamm detta för att såväl nya som gamla flockmedlemmar skulle lära känna varandra. Väderprognosen för nästa dag var då kuling, varför vi bestämde oss för att avvakta. Emellertid, på morgonen var prognosen mycket mera positiv. Det skulle blåsa 10 m/s sydligt, vilket skulle kunna vara väldigt bra för oss. Således, ändrade vi plötsligt order. Samtliga båtar blev sjöklara med mycket kort varsel, hissade på och seglade riktning Ventspils, Lettland.

Vi var 13 båtar under denna första etapp. Två hade inte kommit iväg ännu från Sverige på grund av det motiga vädret, men de skulle senare komma ikapp. En båt hade valt att segla över Hangö i Finland och skulle förena sig med oss på Ösel. Färden över Östersjön denna 3 juli kommer vi att minnas. Havet var fortfarande upprört efter de tidigare dagarnas hårda vindar men vinden höll sig inom de gränser som morgonrapporten hade uttalat. Flocken låg ganska samlad och hela tiden hade vi båtar i sikte. Några hann upp oss, andra seglade vi om med vinkningar och glada gester. I kvällningen vid solnedgången nådde vi Ventspils och gled in i det som kallades yacht-hamnen, men som egentligen är fiskehamnen. Gränskontrollen ropade oss in till sitt kontor, där vi fick passen och besättningslistor stämplade. Visum behövs numera inte. Distansen denna dag blev 90 n/m.

Ventspils är östra Östersjöns största hamn. Det har varit och är fortfarande en stor utskeppningshamn för rysk olja. Som alla stora hamnar är Ventspils mindre trevlig för fritidsbåtar. Dock blev vi mycket väl mottagna av den lokala yacht-klubben. Andra kvällen hade vi en träff med chefen, en pensionerad kapten, som titulerades kapten Karl och hans engelsktalande sekreterare Liene. Vi drygt 30 svenska seglare trängdes i en liten bar på andra våningen i klubbyggnaden och samtalade ivrigt med dessa två vänliga letter. Vi fick höra mycket om stadens tidigare historia. Den grundades redan på 1200-talet, ungefär samtidigt som Stockholm. Namnet var då Windau och detta namn användes fortfarande långt in på 1900-talet. Tyska riddarordnar härskade länge över dessa länder; det som idag kallas för Lettland har tidigare hetat Kurland och Livland. Det senare omfattade också en stor del av nuvarande Estland. Staden är idag uppfräschad. Gator och parker är helt perfekta. Hus befinner sig i omväxlande skick men undergår uppenbarligen kontinuerlig renovering. Det märks att Lettland är på gång nu sedan man kastat av sig det sovjetiska oket.

På kvällen den 4 juli, dagen innan vi skulle fortsätta vår färd mot Roomassaare på Ösel, fick vi av väderlekstjänsten en prognos att det skulle blåsa 17 m/s nästa dag ute på Östersjön. Igen, var vi tvekande inför det lämpliga att ge sig ut i det vädret. Men ånyo inträffade det som vi måste betrakta som tur, nämligen att på morgonen var utsikterna betydligt bättre. Vi ropade ut på vår VHF radio att seglingen skulle gå som planerat. Alla båtarna blev färdiga på nolltid, styrde nord och senare nordnordost mot den stora ön Ösel. Inloppet till Riga bukten är grunt. Flera väl utprickade leder, som delvis är muddrade, för fartyg av stort tonnage in i bukten till flera betydande hamnar, av vilka naturligtvis Riga är den viktigaste. Vi valde dock att korsa alla dessa leder, vilket vårt djupgående tillät. Vi överfölls strax efter starten från Ventspils av dimma. Korsandet av de stora lederna gav oss därför extra spänning, då vi ogärna ville hamna i vägen för något större fartyg. Livlig radiotrafik mellan våra båtar försökte hålla oss alla underrättade om något farligt hinder siktats. Ett timmersläp rapporterades bl.a. Vinden var sydvästlig ca. 8 m/s. När vi väl korsat de nämnda lederna, kunde vi hissa spinnacker och fick då betydligt bättre fart. Ankomst kl 1800 efter att ha avverkat 70 n/m.

Vi hade anlänt till Roomassaare vilken är hamnen till Kuressaare, den senare staden på Ösel (estn. Saaremaa). Ösel är till storleken, form och geografi väldigt lik Gotland. Historiskt har de båda öarna haft mycket kontakt i såväl handel som kultur. Kuressaare som under långa tider hette Arensburg är liksom Visby en gammal stad. Den stora biskopsborgen, idag pietetsfullt restaurerad, byggdes på 1400-talet, var under långa tider säte för biskopen i Tyska Orden. Biskopen var både kyrklig och världslig härskare över öarna i vad som då kallades för den Livländska Viken. Orden hade sitt säte i Riga. Vi möttes redan dagen efter vår ankomst av en guide och abonnerad buss som förde oss runt Ösel och den intill liggande ön Moon, sammanbunden med Ösel medelst en vägbank. Besöket i borgen var oerhört intressant. Det pågick just då en slags festival av medeltidskaraktär. Det vimlade av unga vackra människor i granna medeltidskläder och i vissa salar pågick konsert och sång. Den centrala staden har många vackra byggnader. Vi reste runt på landsbygden, besåg bl a en meteoritkrater, en av de största runt Östersjön. På e.m. gjorde vi också ett besök på den fabrik som bygger svenska Arcona segelbåtar, en fin anläggning. Kvällen kröntes av en utmärkt middag på restaurant Meri i Kuressaare, då vi som gäst hade en representant från den lokala segelklubben vid namn Mart Tamm. Han informerade oss om seglarnas situation i Estland, båtar, klubbar, etc. och hjälpte oss med flera för oss nyttiga saker.

Vår nästa hamn skulle bli Runö, mitt i Rigaviken. Vi hade varnats att hamnen på Runö var dålig och direkt olämplig vid ost- och sydostliga vindar. Djupet var dessutom tveksamt för våra större båtar. På morgonen då vi skulle starta turen mot Runö blåste SV vind ca. 8 m/s men utsikterna var att det skulle vrida mot sydost senare under dagen. Detta plus att hamnen inte kunde hårbärgera alla våra båtar samtidigt gjorde att några gick till Runö medan andra gick till Kynö, en annan intressant ö som ligger utanför Pämu i NÖ hömet av Rigabukten. Solen sken och vinden var rätt; vi avseglade mot Runö. Besättningen fick nu ytterligare en kraft, Ulla Jacobsson, glad och entusiastisk med uppdrag att ta riktigt många foton av flykten. Således var vi nu tre, Gunilla, Ulla och jag själv. Mörka moln hopade sig på den SV himlen. Ett åskväder var i antågande och snart började det blixtra och åska men inte i vår omedelbara närhet. Vi hörde på vår VHF att flera av våra vänner i flocken hade fått ovädret över sig men att allt var väl. Det kvällades över havet och vi upplevde en underbart vacker solnedgång. Strax före kl 2300 anlände vi till Runö hamn. Inseglingen skedde i en smal ränna i en enslinje. På kajen stod flera av våra vänner och välkomnade oss med vodka som de hade undfägnats med på krogen uppe på ön. Även hamnkaptenen som bara pratade estniska stod på kajen och tog emot förtöjningstamper och med välkomnande gester. Hög stämning alltså; vi kände att det var ett alldeles speciellt ögonblick detta att vi hade ankommit till svenskön mitt i Rigabukten.

Nästa morgon kom en buss ner till hamnen och hämtade oss för en tur på ön. Jag hade varit i kontakt med en Runösvensk, återflyttad från Sverige, Artur Ahlgren, i förväg och han hade i sin nit ordnat att vi skulle få se allt som var märkvärdigt på ön på ett bekvämt sätt. Vi såg byn. En del gamla byggnader fanns kvar från den gamla tiden men vi förstod att det mesta hade rivits eller förstörts under den långa sovjettiden. Runö är den av alla svensköar i Estland som är mest känd här i Sverige, detta huvudsakligen tack vare Jacob Steffensson, som var en av dem som flyttade till Sverige 1944 strax innan sovjettrupperna på nytt invaderade det estniska territoriet. Han skrivit flera böcker om den gamla runökulturen med sikte på att dokumentera och ev pånyttföda en förlorad kultur. Det är nämligen oerhört intressant att läsa om Runö, ön dit svenskar kom redan under vikingatid och bott där alltsedan dess. Samhället var fortfarande på 1940-talet genuint svenskt. Man talade en ålderdomlig svenska s k runsk, men i skolan lärde man sig också modern svenska av en lärare som kom ifrån Sverige. På ön finns två kyrkor, den gamla som byggdes 1644 och den nya som är från 1912. På kvällen den andra dagen, efter ytterligare en glad middag på bykrogen förflyttade vi oss till kyrkan och med en förtjust prästs benägna tillåtelse spelade en av eskademedlemmarna, Karin Henriksson, på kyrkan orgel, stycken av Händel och Bach. Många ögon tårades då av rörelse, prästen, de gamla runösvenskarna som var närvarande och vi gästande rikssvenskar. En annan remarkabel händelse var att vi, innan vi gick upp till bykrogen den andra dagen, hade dans på bryggan till Runölåtar, inspelade på band, och dansen ledd av Jacob och hans fru Elsa. Jacob Steffensson, Elsa och Artur Ahlgren var rörande eniga om att det var första gången som så många rikssvenskar samtidigt gästade ön.

Den 9 juli grydde med härligt väder, strålade sol en lätt S bris på ca 5 m/s. Ulla hade noga fotograferat hamnen och naturligtvis alla våra förehavanden på ön. Vi kände att vi hade ägnat Runö stor uppmärksamhet och vår förtjusning över besöket var stor. Vi tackade vår ytterst vänlige hamnkaptän och avseglade nu mot Virtsu, färjehamn på fastlandet som ligger mitt emot ön Moon och hamnen där som heter Koivastu. Distansen var denna dag ca. 50 n/m. Vinden var rätt svag och för att få bättre fart satte vi vår kära spinnacker. Vid 17 tiden dog vin den ut helt och vi startade motorn med ankomst till Virtsu kl 1800. Här var eskadern för första gången komplett, alla 16 båtar. Den sist anlända var Dardanella som hade seglat direkt Fårösund – Kynö och därifrån till Virtsu. Att vi nu var fulltaliga firades med en drink före middagen. När tiden tillät hade vi varje eftermiddag kl 1800 träff på bryggan där alla som ville kunde delta, medbringande lämpligt dricka och tilltugg. Denna vana gjorde att vi blev mer och mer bekanta och vänner, viktigt då ungefär hälften av flocken utgjordes av nya för de gamla obekanta personer. Virtsu hade vackra strandängar med en oerhörd rikedom av blommor och växter som många är sällsynta eller icke alls förekommande i Sverige. Gunilla och Ulla botaniserade och fotograferade. En av de allra bästa bilderna under flykten tog Ulla av Gunilla då solen gick ner över havet med Virtsus fyr på sidan. Eljest var inte Virtsu särskilt spännande; en färjehamn med en strid ström av bilar, bussar och lastbilar för besök till och från Moon och Ösel. Apropå detta vill jag säga, att flera av de hamnar vi valt utefter vår rutt var lämpliga på grund av sin storlek och hamndjup. Mindre hamnar som kanske varit trevligare, hade varit olämpliga kanske på grund av att de inte hade kunnat ta emot en så stor eskader.

Nästa dag blåste en frisk S bris 8-10 m/s. Vi startade vår vana trogen vid 0900 tiden. Morgonbadet, som vi var noga med varje dag, hade vi tagit ute vid fyren, där det var långgrunt och stenigt. Vår destination denna dag skulle bli Heltermaa på Dagö, detta också en färjehamn. Denna plats var dock trevligare än Virtsu. Det fanns många vackra sandstränder alldeles intill. Mitt i hamnen tronade en liten havsgudinna och kanske för att vi skulle känna oss välkomna. Vi låg två nätter i denna hamn och här låg vi helt ensamma den första natten, vi 16 svenska båtar; den andra natten hade vi sällskap av en segelbåt som hade vågat sig in, med finsk nationalitet. Dagen efter vår ankomst mötte oss på nytt en abonnerad buss med svensktalande guide. Vi skulle göra en rundtur på Dagö, äta lunch och sedan återvända relativt tidigt till båtarna. Många

behövde handla och kanske gå till banken och växla pengar. Vi besökte ett spinneri och väveri, där man också stickade vackra plagg. Många köpte av de vackra sakerna, bl.a. Gunilla köpte en fin kofta och en mössa. Vidare, besåg vi Storhof, den vackra herrgård eller snarare slott, som stammar från svensktiden. De la Gardie i flera släktled residerade här, då Dagö var ättens domän, bland fler andra stora landområden i det dåtida svenska riket. Sedan vi var här senast, 1992, har byggnaderna renoverats och allt ser fräscht ut. Numera är en lantbruksskola inhytt på Storhof. Dagös centralort heter Kärda en förestning av Kärda, som byn hette under svensktiden. Samhället är vackert och grönt med parker och fina trädgårdar. Kärda är egentligen en hamnstad, men hamnen blev sönderbombad under andra världskriget och har ännu inte blivit återställd. Till sist, det var från Dagö som flera tusen svenskar förvisades under Katarina den Storas regering i Ryssland på 1700 talet till Ukraina, det som senare kallades Gammelsvenskby och som fortfarande finns.

Nästa dag seglade vi till Hapsal på fastlandet. Flocken gick ganska samlad i en frisk NV bris, en grann syn. På vägen mötte vi en mängd estniskflaggade kappseglare, moderna båtar till största delen, samt några nordiska folkbåtar. Distansen denna var endast 17 n/m. Hamnen var ganska full med båtar då vi anlände så det blev lite pussel att hitta platser till alla båtarna. Hamnkaptenen hade svenskt påbrå och var mycket hjälpsam så allt gick bra till slut. Stor flaggning över topp för att markera att vi betraktade hamnanlöpet som extra viktigt. Ytterligare en anledning var att vi på kvällen hade festmiddag på Hotel Laine med dans till levande musik. Hedersgäster var representanter från hamn och stadsförvaltning och Päivi Kaljula från Haapsalu Travel Service, den firma vi anlät för våra sight-seeing program i de olika hamnarna utefter rutten. I Hapsal besåg vi den stora borgen, byggd ursprungligen under medeltiden, det s k Kuursaal (Societetshuset), det senare med den stora turen att när vi avåt en lunch där vi samtidigt kunde njuta en konsert av stadens symfoniker. Hapsal är en av Estlands viktigaste städer, inte för sin storlek, den har ca. 50.000 inbyggare, utan för sin berömmelse som badort i synnerhet för sina gytjebad. Staden har nu fått en renässans och stora turistströmmar fylkas här. Under Hapsaluppehållet gjordes en dag en heldagsutflykt till det närliggande Ormsö (Vormsi). Ormsö var den mest betydande svenskön ända fram till 1944. Här bodde så sent som på 1940 talet ca. 2000 svensktalande, som då, liksom på Runö, flyttade till Sverige och de som inte gjorde det deporterades till Sibirien. Hit har nu några flyttat tillbaka men nästan bara för att vara här på sommaren. Vive Kari också från Haapsalu Travel Service var vår guide, född på Ormsö, svensktalande naturligtvis, visade oss runt på ön. Vi såg den restaurerade svenska kyrkan, träffade i Förby Ester och Åke Lindström från Nynäshamn. I byn Hullo serverades en fin lunch vid långbord i det fria hos svenskspråkiga värdar. Det vackra och öppna böljande landskapet påminde om Öland. Några av våra deltagare var speciellt intresserade av blommor och växter. En botaniker hade engagerats för att tillfredsställa denna nyfikenhet. Det finns i Estland betydligt fler varianter på Orkideer än i Sverige och detta väckte allmän begeistring. Tillbaka i Hapsal gick vi förbi huset där Ilon Wikland, som illustrerat många av Astrid Lindgrens sagor, bodde som barn.

Den 14 juli, söndag, avseglade vi mot Dirhamn (Dirhami) ca. 25 n/m norrut. Färden gick först i det smala sundet mellan Ormsö och Nuckö vilket är fastlandet numera – kallas på estniska Noarootsi dvs Nya Sverige – och därefter på öppet vatten. Dirhamn är en enkel fiskehamn med ganska primitiva faciliteter. Här hyrde vi nästa dag en fiskebåt som tog tjugo av flockdeltagarna den korta biten till Odensholm (Osmussaar) 7 n/m. Det som fortfarande idag kallas för Storhamne på södra sidan av ön är en vacker bukt skyddad för nordliga vindar, vilket vi hade den dagen, men ingen kaj eller brygga varför man måste ankra och sedan ro in med jolle till stranden. Dagen till ära fanns det några roddbåtar som tjänstvilligt utförde servicen att hämta och leverera passagerare som ankom med båtar till bukten. Odensholm hade för 100 år sedan ca. 100 svensktalande. Detta skildras mycket utförligt och målande av Albert Engström i en berättelse om hur han, Anders Zorn och Axel Gallén Kallela, den finske målaren, tillsammans, på Zorns MEJT året 1905, besökte Odensholm. De mötte då ett ålderdomligt svenskt samhälle där man talade en mycket gammal svenska. Redan under första världskriget tvångsflyttades större delen av denna befolkning och under det andra helt och hållet. Idag finns det en enda familj på ön som heter Bergström. Vi hade förstått att åtminstone mannen talade svenska, men vid vårt besök då vi lyckades finna honom till slut, visade det sig att han endast behärskade estniska. Av den gamla bebyggelsen återstod bara ruinen av det gamla kyrktornet och gravar med svenska namn. Den stora behållningen med besöket var blomsterpraktiken. Våra botaniserande eskadermedlemmar var lyriska. Strax före vår återfärd till Dirhamn mötte vi ett sällskap av mest ungdomar som anlät för att studera just blommor och växter på ön. Vi fick höra att man beslutat att förklara Odensholm nationalpark. Till sist, man kan och får angöra Odensholm med egen båt, men den s k Storhamne är grund och det ligger en hel del sten på vägen in, så man skall iakttaga största försiktighet. Men det är en upplevelse!

Halva flocken hade besökt Odensholm medan den andra hälften hade seglat vidare till Hangö, Finland. Odensholmsflocken hade en sista kväll tillsammans i Dirhamn. Eskadern avslutades, alla kramade om varandra och tackade för trevlig samvaro. Samtliga utom två, Isabelle och Espri, avseglade mot Hangö. Isabelle gick direkt till Oskarshamn i Sverige, ca. två dygns segling. Espri, dvs vi, gick först till Lehtma på Dagös nordsida. Där låg vi en dag och passade på att handla i Kärda för våra estniska kronor före det stora hoppet mot Sverige. Den 17 juli således anträdde vi resan mot Sandhamn ca. 130 n/m. Det blåste en svag SO bris på e.m., den vred senare under kvällen till ren O och vid midnatt satte vi spinnacker! Den kunde vi sedan föra ända in till Sandhamn, i 18 timmar. För oss var detta ett rekord, att föra ett så knepigt segel så länge i ett sträck. Överseglingen var eljest tämligen händelselös. Vi korsade flera av handelsfartyg trafikerade leder och vid ett tillfälle var vi tvungna att väja. En obehaglighet var de stora och tjocka bälten av döda alger som täckte större delen av havet under vår färd. De tunnade så småningom ut när vi närmade oss den svenska kusten.

Vi anlände till Sandhamn den 18 på e.m. En sista kväll med Ulla, vår entusiastiska besättningsmedlem. Nästa dag gick hon iland, tog passbåten till Stavnäs för vidare färd hem. I hennes ställe kom Gillas syster Mansan och svåger Peppe, med vilka vi seglade nästa dag till Rånö. Söndagen den 21 låg vi stilla. Vi hälsade på hos Mansans och Peppes dotter Hanna som med sin pojkvän arbetade tillfälligt i Stugbyn som ligger nära Skutviken, vilken var den hamn vi gått in i. Det var denna dag ett oupphörligt regnande, så det passade bra. Den 22 måndag anlände vi till Trosa. Denna sommars långa flykt var tillända. Vi var mycket nöjda och tacksamma att allt hade gått så bra.

Hälsningar till Er alla

Ulla

PS den 7 september hade vi en återträff i Sandhamn med våra flockvänner. Vi åt en fin middag på värdshuset, under vilken det berättades och sjöngs, bl.a. bifogade text, som ganska väl beskriver våra koncentrerade intryck av sommarens flykt.

Med anledning av Tobis Eskaderklubbs flykt i Österled sommaren 2002

Melodi: Dans på Sunnanö av Evert Taube

Där seglar skepp på Östersjö
och dansar Tobisar.
Vi sveper fram mot estnisk ö,
en segling skön vi har.
Och lätta skyar svävar här,
från böljor skummar svalt
:/: och fågel skockas runt på skär
i universums sal:/:

Och vårt segel skepp är grannt
och glänser hennes skrov
och vita dukar smeker vant,
besättningen på prov.
Herr skeppare, det är nu du
som styr varthän du vill,
:/: på alla Estlands blåa band,
ja styr den kurs, du vill!:/:

Beslutar själv jag sällan gör,
nej söta, men att be
skepps gästar, då jag noga hör
och vindars goda fe.
Vad ser du nu herr skeppare?
Kanske flyr svarta moln,
:/: ja det och kanske något mer,
men där nu syns ju soln!:/:

Här dansar vårt skepp så grannt
till Eol-Guds fiol.
Där brusar vågor, viner vind
och regn som föll i fjol.
Det virvlar här, där går ett brus
tvärs över vidd och hav
:/: och sommarmorgonen står så ljus
med trutars glada gal:/:

Vårt fagra fartyg dansar på
i Tobis stora flykt
och inga hinder syns vi nå,
sån tur har flocken tyckt.
Och skepparen är brynt och nöjd.
Han seglar som Neptun
:/: och svävar i en högre rymd
där gästen är Idún:/: